

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/110/2022
Identifikačné číslo spisu: 8613201040
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Radoslav Svitana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8613201040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R. Z., narodenej XX. F. XXXX, Y., O. X, zastúpenej advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Svidník, Sovietskych hrdinov 200/33, IČO: 42 227 534, proti žalovaným 1/ R. X. K., narodenej XX. T. XXXX, M., X.. W. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, Stropkov, Zámocká 525/28, IČO: 53 450 345, 2/ GURMÁN-AKTIV, s.r.o., Nové Zámky, Bitúnková 13, IČO: 44 693 532, o zaplatenie 1.813,62 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Cpr/1/2013, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. novembra 2021 č. k. 1CoPr/2/2021-285, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má proti žalovanej 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 8. júna 2021 č. k. 6Cpr/1/2013-203 vo výroku I. uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.813,62 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 392,64 eura od 1. decembra 2012 do zaplatenia, zo sumy 392,64 eura od 1. januára 2013 do zaplatenia, zo sumy 243,06 eura od 1. februára 2013 do zaplatenia a zo sumy 785,28 eura od 1. decembra 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. žalobu proti žalovanému 2/ zamietol, vo výroku III. priznal žalobkyni proti žalovanej 1/ náhradu trov konania v plnom rozsahu a vo výroku IV. nepriznal žalovanému 2/ proti žalobkyni náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa pracovala u žalovanej 1/ od 1. januára 2007 s druhom práce predavačka, najskôr na dobú určitú, neskôr od 1. júna 2011 na dobu neurčitú. Žalobkyňa ukončila so žalovanou 1/ pracovný pomer podľa § 62 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že žalovaná 1/ jej nevyplatila mzdu za mesiac október 2012 splatnú do 30. novembra 2012 ani do 19. decembra 2012. Žalovaná 1/ okamžité skončenie pracovného pomeru prevzala osobne dňa 20. decembra 2012. Žalovaná 1/ potvrdila žalobkyni, že táto bola u nej zamestnaná na základe pracovného pomeru, ktorý trval od 6. júna 2005 do 20. decembra 2012. Zároveň uviedla vymeriavacie základy na platenie poistného na poistenie v nezamestnanosti za roky 2009, 2010, 2011 a 2012.

1.1. Zmluvu o predaji podniku medzi žalovanou 1/ ako predávajúcou a spoločnosťou TEMPORAL, s.r.o. (právny predchodca žalovaného 2/), ktorá bola podpísaná rovnakou osobou za obidve zmluvné strany, vyhodnotil súd prvej inštancie ako fiktívnu. Táto zmluva bola uzatvorená bez príloh, prílohy boli dodatočne podpísané a predložené súdu až na jeho výzvu. Samotná žalovaná 1/ uviedla, že neoznámila žiadnemu z veriteľov prevod záväzkov na kupujúcu spoločnosť, čím bol porušený § 477 ods. 4 Obchodného zákonníka. Taktiež bolo z vykonaných dôkazov zistené, že žalovaná 1/ nevykonala zmenu evidencie zamestnancov ani na Sociálnej poisťovni, ani na zdravotnej poisťovni. Ani na daňovom úrade nedošlo k oznámeniu zmeny registračnej pokladne na žalovaného 2/. Tiež fakturácie žalovanej 1/ po predaji podniku a jej ďalšie podnikanie v rovnakých priestoroch a v rovnakých podmienkach svedčia o skutočnosti, že k predaju podniku v skutočnosti nedošlo.

1.2. V prípade prechodu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov žalovaná 1/ bola povinná najneskôr jeden mesiac pred týmto prechodom písomne informovať zamestnancov o dátume prechodu, jeho dôvodoch a dôsledkoch prechodu na nich. Žalovaná 1/ si však túto povinnosť nesplnila a naďalej zamestnávala žalobkyňu ako podnikateľka - fyzická osoba. Voči žalobkyni ako zamestnávateľ aj naďalej vystupovala žalovaná 1/, ktorá jej pridelovala prácu a osobne jej vyplátila mzdu za mesiac september 2012. To potvrdzujú aj listinné doklady, ktoré žalovaná 1/ vlastnoručne vyplnila a podpísala, a to potvrdenie zamestnávateľa na účely nároku na dávku zamestnanosti zo dňa 7. januára 2013, potvrdenie o dobe zamestnania pre účely nemocenského poistenia zo dňa 9. januára 2013 a potvrdenie o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti, o preddavkoch na daň a o daňovom bonuse za obdobie roku 2012. Všetky tieto potvrdenia žalovaná 1/ podpísala pod hlavičkou svojou ako fyzickej osoby - podnikateľka. Taktiež žalovaná 1/ osobne prevzala od žalobkyne skončenie pracovného pomeru zo dňa 19. decembra 2012, čo jej na tejto listine aj potvrdila. Nemôže byť na ujmu žalobkyne skutočnosť, že žalovaná 1/ ju neoboznámila s prechodom práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov. Takéto správanie žalovanej 1/ súd prvej inštancie posúdil ako správanie v rozpore s dobrými mravmi, preto neakceptoval námietku žalovanej 1/, že žalovaná 1/ v predmetnom spore nemá pasívnu legitímáciu, a po vecnom preskúmaní žalobkyňou uplatňovaných mzdových nárokov žalobe voči žalovanej 1/ vyhovel.

2. Na odvolanie žalovanej 1/ Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 25. novembra 2021 č. k. 1CoPr/2/2021-285 potvrdil rozsudok vo vzťahu k žalovanej 1/ a žalobkyni priznal voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. S odkazom na ustanovenia § 28 ods. 1 až ods. 5, § 29 ods. 1 až ods. 3 Zákonníka práce, § 476 ods. 1, ods. 2, § 477 ods. 1 až ods. 4 a § 480 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka okrem iného konštatoval, že žalovaná 1/ nepredložila súdu celú zmluvu o predaji podniku, vrátane jej príloh a v spise sa nenachádza žiaden dôkaz, že by došlo k uhradeniu kúpnej ceny pri predaji podniku. Žalovaná 1/ v rozpore s námietkou o nedostatku jej pasívnej legitímácie v spore ešte v odpore proti platobnému rozkazu uviedla, že je ochotná ako žalovaná zaplatiť ňou vypočítanú sumu ako mesačnú mzdu za október až december 2012. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že žalovaná 1/ aj po údajnom predaji podniku nielenže v rozpore so svojimi povinnosťami neinformovala svojich zamestnancov o predaji podniku, ale aj naďalej vystupovala v pozícii pôvodného zamestnávateľa, čo vyplýva z potvrdenia o prevzatí výpovede, potvrdenia zamestnávateľa na účely nároku na dávku v nezamestnanosti, z potvrdenia o zamestnaní a z potvrdenia o príjmoch, kde žalovaná 1/ všetky tieto dokumenty vystavila ako pôvodný zamestnávateľ. Odvolací súd ďalej uviedol, že zmluvu o predaji podniku uzatvárala žalovaná 1/ so spoločnosťou, ktorej jediným spoločníkom a konateľom bola ona sama, preto samotná zmluva v okolnostiach prípadu nemohla byť dostačujúcim dôkazom pre záver, že skutočne došlo k platnému prechodu záväzkov zo žalovanej 1/ na jej právneho nástupcu. Za daných okolností konanie žalovanej 1/ ani podľa názoru odvolacieho súdu nemôže požívať právnu ochranu. Odvolací súd dodal, že k totožnému záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy o predaji podniku dospel Krajský súd v Prešove aj v právoplatne skončených konaniach vedených pod sp. zn. 20CoPr/2/2014 a 20CoPr/4/2018.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná 1/ (ďalej aj ako „dovolatelka“) z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, čo zdôvodnila tým, že vo veci došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, je

dlhodobo nezamestnaná a výkon napadnutého rozhodnutia môže negatívne zasiahnuť do jej majetkových práv.

3.1. V odôvodnení dovolania poukázala dovolateľka na predchádzajúce zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu v tej istej veci (uznesenie z 29. mája 2014 č. k. 1CoPr/3/2014-70), v ktorom odvolací súd konštatoval, že „uzavretím zmluvy o predaji podniku, ktorá sa stala účinná 19. septembra 2012, prešli všetky práva a povinnosti, vrátane eventuálnych mzdových nárokov žalobkyne, na kupujúceho z predmetnej zmluvy o predaji podniku; preto aj skončenie pracovného pomeru zo strany žalobkyne je v súčasnosti bez právneho významu, nakoľko v čase, kedy žalobkyňa dňa 20. decembra 2012 tento úkon urobila, bola už v skutočnosti zamestnankyňou firmy TEMPORAL, s.r.o.; vo vzťahu k tejto obchodnej spoločnosti (teda TEMPORAL, s.r.o.) mala by si žalobkyňa uplatňovať aj eventuálne mzdové nároky za žalované obdobie“. Súd prvej inštancie podľa dovolateľky nerespektoval princíp viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, keď v ďalšom konaní v rozpore s odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu vyhodnotil zmluvu o predaji podniku ako „fiktívnu“, teda neplatnú, pretože zmluva o predaji podniku zo dňa 10. septembra 2012 obsahovala síce úradne overené podpisy zmluvných strán, avšak neobsahovala prílohy. K takémuto záveru došlo v konaní až v momente, keď žalovaná 2/ začala spochybňovať túto zmluvu napriek skutočnosti, že sama vykonávala práva a povinnosti z nej vyplývajúce a fakticky vystupovala voči žalobkyni v pozícii zamestnávateľa. Takýto záver súdu prvej inštancie, dokonca v rozpore so závermi odvolacieho súdu vyplývajúcimi zo zrušujúceho uznesenia, predstavuje podľa žalovanej 1/ zásah do jej procesných práv.

3.2. Žalovaná 1/ v rámci právneho posúdenia súdom nebola ani upovedomená, že súd prvej inštancie pri opätovnom prejednaní veci vyhodnotí zmluvu o predaji podniku ako neplatný právny úkon. Žalovaná 1/ preto nemohla predložiť ďalšie dôkazy alebo sa osobne vyjadriť k posúdeniu platnosti zmluvy, pretože ani nebola predvolaná na pojednávanie, na ktorom súd vyniesol rozsudok, čím jej bolo odňaté právo konať pred súdom. Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaná 1/ nepreukázala predaj podniku a za nedostatočný dôkaz je potrebné považovať zmluvu o predaji podniku z dôvodu, že na túto podpisovala sama žalovaná 1/, išlo podľa dovolateľky o odklon od odôvodnenia predchádzajúceho rozhodnutia toho istého súdu, čo predstavuje zásah do právnej istoty. Navyše takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je ani dôkladné ani presvedčivé, je arbitrárne a iracionálne. V odôvodnení žalovaná 1/ nenachádza odpoveď, prečo ňou tvrdené skutočnosti sú nesprávne, resp. ako sa súd vysporiadal s ňou predloženými dôkazmi.

3.3. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci dovolateľka uviedla, že súd v zásade jednoducho posúdil neplatnosť zmluvy o predaji podniku z dôvodu, že prílohy zmluvy neboli priamo jej súčasťou a žalovaná 1/ podpisovala za obe zmluvné strany. Právne závery súdu sú podľa dovolateľky v rozpore s § 28 Zákonníka práce a § 480 Obchodného zákonníka. Súd sa vôbec nezaoberal otázkou, akým vzťahom sa riadil výkon závislej práce v momente, keď voči žalobkyni vystupovala ako zamestnávateľ žalovaná 2/. Podľa dovolateľky odvolací súd v napadnutom rozsudku nesprávne vyriešil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu, a to:

1. „Je potrebné, aby pre platnosť zmluvy o predaji podniku boli priamou súčasťou tejto zmluvy v rámci jej podpísaného znenia aj všetky na ňu sa vzťahujúce prílohy?“

2. „Je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon - zmluvu o predaji podniku, ktorou sa prevádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce aj z pracovnoprávných vzťahov, len z dôvodu, že túto uzatvára fyzická osoba - živnostník a právnická osoba, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je totožná fyzická osoba?“

3. „Má zamestnanec nárok na odmenu/mzdu iba voči osobe, na základe pokynov ktorej vykonával závislú prácu?“

V prípade negatívnej odpovede na otázky č. 1 a 2 dovolateľka predložila ďalšiu otázku:

4. „Je v konaní o náhradu mzdy pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý je právnym predchodcom nového zamestnávateľa na základe platnej zmluvy o prevode podniku?“

3.4. Dovolateľka dodala, že za preukázané považovala, že žalobkyňa (zamestnankyňa) bola upovedomená o tom, že jej novým zamestnávateľom sa stala žalovaná 2/. Žalobkyňa dokonca v prevádzke podniku (žalovanej 2/) realizovala pokyny a prácu v prospech žalovanej 2/. Poukázala pritom na výsluch žalobkyne na pojednávaniach dňa 10. decembra 2013 a 14. októbra 2014: „Je to pravda, že žalovaná nás informovala o tom, že budeme prehodeni z jednej firmy do druhej.... nakoľko 7.11.2012

sme boli v práci a už tam začala chodiť nová majiteľka. Potom sme asi nejakú dobu pracovali tam, bolo to asi týždeň a potom sme tam už prestali chodiť.“ Na otázku právneho zástupcu žalobkyne, či nová majiteľka im aj prideliť nejakú prácu, žalobkyňa uviedla: „Áno povedala, že máme prísť do práce, že budeme upratovať a zbavovať sa starých vecí. Bolo to len na čas, ona potom začala tvrdiť, že nevie či nás bude ďalej zamestnávať.“ Z uvedeného je podľa dovolateľky zrejmé, že žalobkyňa spočiatku nastúpila do práce vo vedomí, že jej novým zamestnávateľom je žalovaná 2/, o čom bola vopred informovaná žalovanou 1/. Až neskôr, nevedno z akých dôvodov, žalobkyňa nenastúpila do práce k žalovanej 2/, ale sa rozhodla navštíviť žalovanú 1/ a domáhať sa u nej skončenia pracovného pomeru.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej 1/ navrhla, aby Najvyšší súd SR dovolanie odmietol. Namietala neprípustnosť dovolania podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP a jeho nedôvodnosť podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Tvrdenie dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, nie je podľa žalobkyne pravdivé, lebo na Okresnom súde Svidník sa viedli štyri konania v tej istej veci, len žalobkyňa bola v každej veci iná. Z toho dve skončili na dovolaní na Najvyššom súde SR, pričom dňa 27. mája 2020 vydal Najvyšší súd SR uznesenie sp. zn. 6Cdo/233/2019, ktorým dovolanie žalovanej 1/ odmietol. Taktiež v uznesení z 1. júla 2015 sp. zn. 3Cdo/262/2015 Najvyšší súd SR dovolanie žalovanej 1/ odmietol. Najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 6Cdo/233/2019 nezistil, že by išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej 1/ na spravodlivý proces; žalovaná 1/ nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných. Podľa žalobkyne je dôvodné sa domnievať, že aj rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Cpr/1/2013, potvrdený Krajským súdom Prešov pod sp. zn. 8CoPr/2/2021, ktorý vyhovel žalobe jej štvrtej kolegyne v tej istej veci, bude napadnutý dovolaním. Všetky tieto konania žalovanej 1/ majú podľa žalobkyne len jediný cieľ, a to prietahy v konaní a znemožnenie žalobkyňi dostať sa k zaslúženej mzde za vykonanú prácu po viac ako 9 rokoch od vzniku jej nároku.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a odvolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

10. Ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP (tzv. dôvod zmätočnosti) dovolateľka uviedla, že súd prvej inštancie nerešpektoval princíp viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, keď v ďalšom konaní v rozpore s odôvodnením predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyhodnotil zmluvu o predaji podniku ako „fiktívnu“, teda neplatnú. K tomu treba uviesť, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), nie však bezvýhradne. Pokiaľ dôjde k zmene skutkových okolností, napr. v dôsledku zopakovania alebo doplnenia dokazovania po vrátení veci odvolacím súdom, môže (a musí) súd prvej inštancie na vývoj procesnej situácie reagovať a opätovne vyhodnotiť dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP). Pokiaľ na základe takéhoto vyhodnotenia dôkazov dospeje k odlišnému skutkovému a v dôsledku toho aj právnemu posúdeniu veci, nemožno hovoriť o nerešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu.

11. V posudzovanej veci odvolací súd v zrušujúcom uznesení č. k. 1CoPr/3/2014-70 inštruoval súd prvej inštancie, aby dôsledne vyhodnotil zmluvu o predaji podniku a vyrovnal sa so všetkými jej právnymi dôsledkami. Nadväzne na to súd prvej inštancie vykonal ďalšie dokazovanie (napr. si vyžiadala zo Sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní, Mesta Svidník a OTP banky správu o tom, či im bola nahlásená zmena zamestnávateľa, resp. oznámený predaj podniku) a nariadil niekoľko pojednávaní, na ktorých (najmä 14. októbra 2014 a 8. júna 2021) mali strany možnosť vyjadriť sa k dokazovaniu, k skutkovej stránke aj k právnemu posúdeniu veci. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie rešpektoval pokyn uvedený odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení. Aj keby pre žalovanú 1/, ako uvádza v dovolaní, bolo druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie prekvapivé, túto prekvapivosť „zhojilo“ odvolacie konanie, kde opäť mala možnosť vyjadriť sa už aj ku konkrétnemu skutkovému a právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. To, že nebola predvolaná na pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo plne v súlade s procesným poriadkom, keďže súd riadne predvolal jej advokáta (č. l. 198 súdneho spisu). Účastníkovi konania, ktorý má zástupcu so splnomocnením na celé konanie, súd doručuje predvolanie priamo len vtedy, ak má tento účastník niečo osobne vykonať (§ 110 ods. 1 CSP), čo nebol tento prípad.

12. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za prekvapivé, keďže ide o potvrdzujúce rozhodnutie, pričom odvolací súd vychádzal z rovnakých dôvodov ako súd prvej inštancie. Pokiaľ dovolateľka namietala zmenu právneho názoru odvolacieho súdu v porovnaní s predchádzajúcim uznesením, ktorým odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý je v prípade zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, samotný odvolací súd nie je viazaný právnym názorom, vysloveným vo vlastnom predchádzajúcom uznesení, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Teda odvolací súd svoj skorší právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru najvyššieho súdu alebo ústavného súdu alebo aj v prípade nových skutkových zistení) zmeniť. Nie je preto v rozpore s procesnými predpismi, ak odvolací súd svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení (porov. napr. nález Ústavného súdu SR z 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013).

13. Na druhej strane však je potrebné pripustiť, že zmena právneho názoru odvolacieho súdu neprispieva k právnej istote, preto by mala byť riadne odôvodnená. V tomto prípade odvolací súd v bodoch 40. a 41. odôvodnenia dovoláním napadnutého rozsudku odôvodnil zmenu právneho názoru už vyššie uvedenými novými skutkovými zisteniami (žalovaná 1/ neinformovala svojich zamestnancov o predaji podniku, naďalej vystupovala v pozícii zamestnávateľa, prevzala výpoveď žalobkyne a vystavila jej potvrdenie na účely dávky v nezamestnanosti a potvrdenia o zamestnaní a o príjmoch, nepredložila súdu celú zmluvu o predaji podniku, vrátane príloh, nepreukázala zaplatenie kúpnej ceny). Zmena právneho názoru odvolacieho súdu teda nebola prekvapivá ani arbitrárna, naopak, bola riadne zdôvodnená (pričom to, že

zmluvu o predaji podniku podpisovala za obidve zmluvné strany žalovaná 1/, nebolo jediným dôvodom; išlo o výsledok hodnotenia celého súboru skutočností a dôkazov).

14. Pokiaľ žalovaná 1/ v dovolaní upriamuje pozornosť na individuálne tvrdenia, ktorými sa snaží spochybňovať hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, tieto nie sú spôsobilé preukázať zásadné rozpory alebo principiálne nedostatky v hodnotení dôkazov. Bez toho, aby dovolací súd zasahoval do ustáľovania skutkového stavu nižšími súdmi je možné uviesť, že z tvrdenia uvedeného v dovolaní, že žalobkyňa bola upovedomená o tom, že jej novým zamestnávateľom sa stala žalovaná 2/, nie je zrejmé, kedy a ako sa tak malo stať, keďže podľa zistení súdu prvej inštancie to pred predajom podniku ani bezprostredne v čase jeho predaja nevedela; tvrdenie, že 7. novembra 2012 (t. j. až takmer dva mesiace po podpise zmluvy o predaji podniku) tam začala chodiť nová majiteľka a hovorila o tom, čo „budú“ robiť tiež neznamená, že zamestnankyne boli jasne a zrozumiteľne informované o predaji podniku a jeho dôsledkoch v pracovnoprávných vzťahoch). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Súd prvej inštancie i odvolací súd dostatočne vysvetlili, prečo považujú žalovanú 1/ za pasívne vecne legitimovanú v tomto spore (ako vyhodnotili okolnosti predaja podniku medzi žalovanými), ich hodnotenie dôkazov je konzistentné, bez vnútorných rozporov. Súd pritom nemusí dať odpoveď na každý argument strany, postačujú odpovede na podstatnú argumentáciu, čo v tomto prípade vyššie uvedené body odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie spĺňajú.

15. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, dovolací súd nezistil v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu dovolateľkou namietanú vadu zmätočnosti, teda dovolací súd nezistil žiaden prípustný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Preto dovolací súd dovolanie vo vzťahu k tomuto dôvodu žalovanej odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. Pokiaľ ide o dovolacie námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17. Podľa § 422 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

18. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

19. Ak žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu namietala jeho neprípustnosť podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, opomenula, že ide o spor s ochranou slabšej strany (individuálny pracovnoprávny spor), pri ktorom je potrebné aplikovať ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b) CSP aj vtedy, ak dovolateľom je zamestnávateľ (zákon v citovanom ustanovení nerozlišuje, kto je dovolateľom a ani rozlišovať nemôže, lebo by išlo o nerovnaké zaobchádzanie so stranami sporu). V tejto veci bola žaloba podaná dňa 28. februára 2013, keď bola minimálna mzda 337,70 eura za mesiac (§ 8 a § 9 ods. 1 zákona č. 663/2007 Z. z. v spojení s nariadením vlády SR č. 326/2012 Z. z.), čo znamená, že predmet konania (1.813,62 eura) prevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy za rok 2013.

20. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou

relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

22. Nestačí však, že ide o právnu otázku. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná (ale rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na odlišných dôvodoch), nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V takom prípade dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 nielen, že nie je dôvodné, ale nie je ani prípustné.

23. K otázkam č. 1 a 2, ktoré vymedzila dovolateľka na dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia (viď bod 3.3. tohto odôvodnenia) je potrebné uviesť, že nejde o také právne otázky, od ktorých riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) postavil svoj záver o fiktívnosti predaja podniku nie na tom, že súčasťou zmluvy neboli jej prílohy, ani nie (len) na tom, že zmluvu podpisovala za obe strany tá istá fyzická osoba. Toto boli len súčasťou mozaiky dôkazov, ktoré súdy hodnotili nielen individuálne, ale aj v ich vzájomnej súvislosti a až z tejto mozaiky dôkazov dospel k záveru o tom, že žalovaná 1/ nekonala dobromyseľne (viď už vyššie odkazované body 40. a 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu).

24. Pokiaľ ide o otázku č. 3, jej formulácia dovolateľkou je nejasná. Nie je zrejmé, koho mala na mysli pod „osobou, na základe, ktorej pokynov [zamestnanec] vykonával závislú prácu“ - takéto pokyny môže zamestnancovi dávať jeho nadriadený zamestnanec, voči ktorému však zrejme nie je možné uplatňovať nárok na odmenu/mzdu. V snahe porozumieť dovolateľke je možné sa domnievať, že mala na mysli zamestnávateľa, ktorý dáva zamestnancovi pokyny. K takto preformulovanej otázke je potrebné uviesť, že aj vydávanie pokynov zamestnancom bolo len jednou zo skutočností, na základe ktorých dospel súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd k záveru o fiktívnosti predaja podniku. Odvolací súd teda neriešil pri svojom rozhodovaní ani právnu otázku, či nárok na odmenu/mzdu má zamestnanec iba voči zamestnávateľovi, na základe, ktorého pokynov vykonáva závislú prácu.

25. Napokon vo vzťahu k otázke č. 4 je tiež potrebné uviesť, že nie je zrejmé, aký je vzťah tejto otázky k právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom. Do tejto otázky totiž dovolateľka zahrnula predpoklad „platnej zmluvy o prevode podniku“, pričom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k opačnému právnemu záveru, teda k fiktívnosti a preto neplatnosti zmluvy o prevode podniku. Teda tak, ako je otázka č. 4 položená, takisto nie je otázkou, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

26. Pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však okrem správneho polozenia právnych otázok tiež podstatné, že dovolateľ je povinný uviesť, ako tieto otázky riešil odvolací súd, v čom vidí on (dovolateľ) nesprávnosť tohto riešenia a aké by mali podľa jeho presvedčenia byť správne odpovede na tieto otázky, teda správne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 2 CSP). Tieto podstatné predpoklady prípustnosti dovolania založeného na ustanovení § 421 ods. 1 CSP však dovolateľka neuviedla. Úlohou odvolacieho súdu pritom nie je domýšľať si, v čom vidí dovolateľ nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Ani snaha o porozumenie dovolateľovi a o dialóg s ním nemôže viesť k tomu, aby dovolací súd nahrádzal procesné povinnosti dovolateľa.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že akákoľvek by boli odpovede odvolacieho súdu na dovolateľkou nastolené právne otázky, nemohli by tieto odpovede nič zmeniť na skutkových zisteniach súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a z nich vyplývajúcom závere, že žalovaná 1/ nekonala

dobromyseľne a zmluva o prevode podniku bola v čase jej spísania a podpísania žalovanou 1/ len fiktívna. Teda dovolateľkou nastolené otázky boli síce právnymi otázkami, ale (v rozpore s uvádzacou vetou § 421 ods. 1 CSP) od vyriešenia týchto otázok ako právnych otázok nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Preto bolo potrebné dovolanie aj v tejto časti odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP ako neprípustné.

28. Posúdením návrhu dovolateľky na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre vyhoviecie návrhu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1, ods. 2 CSP, preto v súlade s ustálenou praxou najvyššieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022). Vzhľadom na výsledok tohto konania ani nebol dôvod na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.